

ANUL III. - No. 21
1 SEPT. 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine statutare“

CUPRINSUL :

- I. C. Cătuneanu** : Unificarea sufletească prin cultură.
M. P. Florescu : Dezastrul financiar al pădurilor României.
Ion Bujor : Un pretor samsar : Dr. Oniga.
Stefan Peș : Un puternic sprijin românesc.
Dr. C. Șumuleanu : Întâlnirea noastră la Focșani în ziua de 3 Septemvrie.
Iș. Gligorescu : Spre rușinea noastră.
Theodorescu Corneliu : Un oraș sfânt.
Ion Delapoiană : Sacco și Vanzetti.
Un Român călător : Un colț din România-Mare.
Dr. Const. P. Secelea : Să cugete cititorul.
Emil Dandea : Conștiința națională, (un răspuns).
Vlășineanu : Recenzie : Moldova Creștină și Iudaismul talmudic, de I. Mironescu „Nor“.
Informațiuni : Să știe că... — Cum se respectă și aplică ora închiderii în Aiud. — Oameni de inimă, — O statistică lugubră, etc.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
 „ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU
 Secretar de redacție : I O N I . Ș E R B U

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
 CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A
 STR. REGINA MARIA N-rul 4.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine statutare“

Unificare sufletească prin cultură.

Este incontestabil, că unul din mijloacele de a ridica poporul român la rangul de frunte în țara lui, ca unul, care singur a sângerat pentru clădirea României-Mari și astăzi formează sdrobitoarea majoritate de Stat, este incontestabil, că unul din mijloace este *cultura*. O politică de Stat chibzuită și românește însuflețită va avea drept țintă luminarea națiunii în toate direcțiile prin tot felul de școli.

În atmosfera culturală de mâine vor respira larg, simțindu-se la sine acasă, acele minorități, pe cari evoluția firească a Statului român le va convinge, că au interesul să contribuie la sporirea forțelor României, care prin faptul solidarizării este și țara lor. Grosul acelei populații minoritare, care muncind cinstit și productiv și își vede ocrotite interesele în aceeași măsură prin aplicarea dreaptă a legilor țării, ca și Români, în mod firesc se solidarizează treptat și definitiv cu propășirea Statului român, rămânând ca timpul să desmintă pe toți acei fruntași ambițioși și neînțelegători ai noii situațiuni create prin tratatul de pace, cari fruntași mai cred, că pot opera o populație pașnică a intra în curentul larg românesc, în care istoria universală pentru totdeauna a încadrat-o.

Nimic nu contribuie mai mult la unificarea sufletească în țara întregită decât forța culturală, mereu sporită printr-o politică de Stat și dreaptă aplicare a legilor.

România-Mare posedă toate calitățile spre a desvolta aceste două condiții.

Noi Români, am dovedit în cursul veacurilor și continuăm a dovedi în fie-care zi, că purtarea noastră față de alții este călăuzită instinctiv de acea faimoasă normă practică de strămoșii noștri: *suum cuique tribuere*.

Simțul dreptății, larg și cu omenie

înțeleasă, ne-a sfătuit să ne abținem de la ori-ce siluire a conștiinței altora, atunci când Europa occidentală sângera de pe urma războaielor religioase. În istoria Principatelor române nu se cunosc fapte de intoleranță religioasă. Se poate ca aplicarea legilor să sufere ici și colo, astăzi, scăderi; dar aceasta pornește dintr'un vițiu de administrație, nu dintr'o meteahnă cronică a sufletului românesc. Greșelile de administrație se pot ușor îndrepta, rămânând ca fondul nostru psihic, temelie prețioasă a unei înalte culturi, să se desvolte nescărbănit spre fericirea neamurilor sortite să trăiască împreună cu noi în lăuntrul acestei binecuvântate țări.

Nu mai puțin de cât simțul echității, care aplicat cu strictețe apropiie, leagă la olaltă, înfrățește, și contopește, prin armonia intereselor, în acelaș ideal politic neamuri de origine diferite, a vrut Dumnezeu să ne hărăzească și puțința de a crea o cultură originală de o incontestabilă superioritate. În condiții cu totul neprielnice probe de această puțință, a dat neamul nostru; și încă probe strălucite radiind faimă și lumină departe peste hotarele înguste ale neamului împărțit sub stăpâniri streine: mă gândesc la Dimitrie Cantemir și la Spătarul Milescu.

Înțelege orișine ce perspective avem astăzi, când aproape toți fiii neamului se gădesc sub ocrotirea noului Stat român, după-ce România mică a făcut dovadă că poate desvolta în mai puțin de un veac o cultură proprie impunătoare. Aceste perspective nu sunt produsul unei iluzii patriotice; ci începutul unei realități incontestabile, în care mijesc sufletul lui Eminescu, gândirea puternică a unui Hașdeu, talentul lui Grigorescu și inspirația lui Enescu. În atmosfera culturală de mâine, sub scutul legilor egale pentru toți și în societatea prietenească a Românului îngăduitor,

inteligent și cuviincios, fiul de Sas, de Ungur, de Rus, de Bulgar va studia cu interes și cu plăcere istoria și geografia țării, unde el și urmașii se vor simți că trăesc într'o țară ce o vor prețui că este și a lor. Încet-încet va simți și el farmecul poeziilor lui Alexandri, va tresări și el de fiorul mândriei citind dialogul dintre Mircea și Baiăzet, așa cum numai geniul lui Eminescu l'a putut făuri.

Și atunci, cuvântul *lealitate*, pe care îl auzim pronunțându-se astăzi în legătură cu purtarea minorităților față de Statul român, va fi de prisos. Lealitatea devine o stare permanentă de conștiință; și deci nu va mai fi nevoie să fie amintită ca o consecință legală a calității de cetățean.

Atare rezultat politic și cultural se poate obține într'un viitor ce nu se poate preciza, dar al cărui termen va fi cu atât mai scurt cu cât minoritarii creștini și guvernării noștri, ținând seamă că România este un Stat național unitar, vor sprijini opera timpului.

Zic minoritarii *creștini*; pentrucă numai la ei m'am gândit expunând considerațiile și întemeiata mea nădejde de mai sus. De Jidani nu poate fi vorba. Nu se poate spera *unificare sufletească prin cultură**) cu un neam, a cărei întreagă tenacitate se exercită de secole în a-și păstra identitatea specifică față de toate popoarele, cu care a venit în contact timp de 2000 de ani. Nu contact trecător, ci conviețuire îndelungată, care a exclus totuși orice contopire. Iată ce scrie în această privință *Dèlassus*, în lucrarea-i fundamentală, sprijinită pe documente incontestabile, intitulată: *l'Amèricanisme et la conspiration antichrètienne, Paris 1899 pag. 317 și următoare* :

„Jidanii s'au răspândit în lumea întreagă și pretutindeni ei sunt și rămân Jidani; nicăiri nu-i vezi con-

*) Expresia a fost folosită de actualul Ministru al Instrucțiunii publice, dl. Dr. C. Angelescu, așa cum ne-o transmite ziarul „Galații noi” No. 4717 din 8 Iulie 1927 pag. III.

topindu-se cu poporul, la care locuiesc și pretutindeni ei păstrează relațiunile cu frații lor presărați pe restul pământului“.

„Strămutați un Englez, un German, un Francez în America; după una sau două generații, une-ori chiar după câți-va ani, el va fi devenit american; inima lui va bate pentru noua lui patrie, unde își are interesele, și de noua lui patrie nu va mai fi păstrat de cât o ștearsă amintire și o simpatie stearpă. Cu totul alt-fel este poporul jidovesc. Dela formarea lui în Abraham până în zilele noastre, el prezintă o desăvârșită și indestructibilă unitate. Nici cucerirea, nici împrăștierea lui, nici prosperitatea, nici mizeria n'au putut atinge această unitate. Sub toate cliemele, sub toți cuceritorii, în toate timpurile, acest popor a rămas același cu religia lui, cu ideile lui, cu caracterul lui“.

„Jidanii sunt cei dintâi cari recunosc, că ei sunt o rasă a parte în mijlocul celorlalte popoare, o rasă inasimilabilă“.

„Când în Septembrie, 1891 marele Rabin al Franței, Zadoc-Kahn, instala în prezența Ministrului Cultelor, ca Rabin al Parisului pe Dreyfus, un German care ne venea din Belgia, el a rostit un discurs în care nu se temea de a se pune pe el și ai lui ca o *rasă aparte*, ca un popor deosebit, trimis în Franța“.

„Ași putea să vă arăt două popoare — zicea marele Rabin — deopotrivă înzestrate cu darurile cele mai fericite ale inteligenței, amândouă găsindu-și plăcerea în urmărirea și cercetarea tuturor problemelor cari preocupă umanitatea“.

„Există totdeauna — zicea marele Rabin — în ordinea afinităților morale, între cele două rase trăsuri comune de moravuri prin cari **paralela** se impune mai palpabilă și mai bine de prins“.

Cuvântul paralelă este exact întrebuițat: destăinuiește fără puțință de replică concepția Judaismului. Liniile paralele, prin definiție, nu se întâlnesc niciodată; tot astfel, cele două popoare nu se contopesc niciodată. Istoria mărturisește în fiecare din paginile ei acest adevăr.

Atunci de ce să ne mai facem iluzii despre o înfrățire cu Jidanii prin cultură? Ei își urmăresc ținta lor: dominația politică universală prin acapararea bogățiilor tuturor popoarelor. Spre a ajunge la acest rezultat, le trebuie și resortul psihologic: conștiința superiorității lor de rasă. Această conștiință nu încol-

țește, nu crește și nu rodește decât printr'o cultură proprie. Ori-cine a trăit, cu oare care orientări științifice până la sfârșitul anului 1918 în Europa, își aduce aminte cum Germanii justificau pretenția lor, de a conduce și regenera continentul nostru, prin superioritatea culturii lor. Astăzi Jidanii nutriend același ideal, de a lua în stăpânire lumea prin puterea aurului, caută prin toate mijloacele să deștepte la toți consăngenii lor credința că sunt cea d'întăiu forță culturală din lume. Cine bănuiește că exagerez, stabilind această constatare, să bine voiască a deschide paginile revistei *Jüdische Pressezentrale*, care apare săptămânal la Zürich, un fel de monitor al Jidovimei de pe glob, spre a se convinge cum se cultivă ideea unei tradiții culturale, specific jidovească, superioară față de toate neamurile, și cum întreaga Jidovime este sfătuită, stimulată să-și păstreze și să des-

volte acest patrimoniu sufletesc al neamului.

Și atunci, aceasta fiind realitatea adânc înrădăcinată în viața și istoria Jidanilor din toate timpurile și de la toate popoarele, este o iluzie nu numai deșartă, dar și periculoasă să mai nădăjduim o înfrățire culturală cu neamul lui Juda.

Să nu credeți, domnule Ministru al Instrucțiunii publice, că veți putea înfrăptui ceea ce nu a putut realiza nici un popor din Apus, dispunând de o cultură mult superioară nouă.

Jidanii își urmează calea lor, căutând să încurce și căile de dezvoltare a altor popoare.

Interesul vital al poporului român este să-i scoatem din drumul nostru, dacă voim ca urmașii să meargă în direcția ce ne-o arată jertfele strămoșilor.

I. C. Cătuneanu.

Dezastrul financiar al pădurilor României.

Legea impreviziunii se impune urgent. — Partidul liberal are cuvântul!

Dacă pădurile ne interesează ca un regulator al climei, al satisfacerii nevoilor omenești, trebuie să ne intereseze și ca rentabilitate, ca ori ce bun.

Din analiza sintetică făcută gestiunii pădurilor Statului — adică a rentei anuale și pe Hectar — prin comparație cu renta dinainte de război, constatăm rezultate, care ne pun pe gânduri și pentru care trebuie să reacționăm imediat, pentru o rentabilitate mai favorabilă, alta ca cea de până acum. — Dacă ad-ția Casei Pădurilor și-a făcut datoria, atât pe cât a putut; oamenii politici au neglijat cu intenție aceasta latură care le era producătoare de venituri.

Inainte de război.

Intr'adevăr studiind situația financiară a Casei Pădurilor pe exercițiul 1913/914 constatăm:

La venituri: 10.691.346 lei 44 b.
La cheltueli: 3.150.356 lei 84 b.
Venit net: 7.540.989 lei 60 b.

Ceia ce reperat la suprafața de circa 1.000.000 Ha ce posedă Statul în 1913/914 ar reprezenta: 7 lei 54 bani venit net mediu pe an și pe Ha.

*

Studiind situația financiară a Ca-

sei Pădurilor pe 1914|1915, constatăm:

La venituri: 11.336.784 lei 81 b.
La cheltueli: 3.786.910 lei — b.
Venit net: 7.549.874 lei 81 b.

Ceeace ar reprezenta: 7 lei 55 bani venit net mediu pe an și pe Ha.

După război.

Studiind situația financiară a Casei Pădurilor pe 1920|21, constatăm:

La venituri: 66.317.766 lei 58 b.
La cheltueli: 59.057.300 lei — b.
Venit net: 7.260.466 lei 58 b.

Având în vedere, că după război suprafața pădurilor Statului s'a majorat la 2.078.500 Ha. (păduri și poeni), rezultă că în 1920|21 am avut un venit brut de 31 lei 90 bani de Ha și cheltueli de 28 lei 41 bani la Hectar, ceea ce ar da ca venit net mediu pe an și pe Ha **3 lei 49 bani** (lei hârtie). Ținând seamă de valuta 1921, rezultă **nici un leu aur**.

*

Și așa mai departe, făcând diferențele între venituri și cheltueli:

In 1921/22 constatăm ca venit lei 12 89 hârtie
„ 1922/23 „ „ „ 42 69 „
„ 1923 „ „ „ 43 92 „
„ 1924 „ „ „ 37 70 „
„ 1925 „ „ „ 91 25 „
„ 1926 „ „ „ 147 46 „

Ori ținând seama de valuta zilei, constatăm, că renta pe an și Ha a pădurilor Statului în 1926 de abia a fost de **3 lei 70 bani aur**.

E de notat, că venitul din urmă a crescut datorit în parte și defrișării pădurilor Statului, din vechiul Regat, destinate pentru crearea izlazurilor comunale.

În fața acestor cifre de rentabilitate — de după război — a pădurilor Statului care de la 7-55 lei aur cât era renta pe an și pe Ha înainte de război față de **3 lei 70 bani aur**, cât este astăzi și ținând compt și de diminuarea continue a suprafeței patrimoniului forestier — *diminuare datorită demagogiei politice românești — se pune o întrebare oamenilor noștri politici? Incotro mergem!* Ne aflăm azi în plină *criză forestieră* pe deoparte prin exploatarea accelerate a pădurilor noastre și un *export de chereștea necorespunzător realității, ceea ce conduce la epuizarea fondului forestier*, iar pe de altă parte prin o *rentabilitate negativă*, cu mult inferioară celei dinaintea de război.

Și Doamne! Cum să nu avem astfel de cifre senzaționale, când încă din frumoasele păduri s'a dat în dar pentru crearea de școli rurale lemn de peste 100 milioane, din care mai mult de jumătate s'a înstreinat de politicieni, apoi **lemnul** dăruit pentru I. O. V. și reducerea de 30% pentru lemnele acordate funcționarilor Statului. *Iar mai presus de toate, atâtea păduri de reșinoase ale Statului, dela război încoace, acaparate de societățile streine care au tăiat și vor mai tăia încă pădurile cu prefuri derizorii, astfel:*

Soc. „Union“ taie pădurile dela	Cașin cu	521 lei Hect.
	(lei hârtie)	
Soc. „Union“	la Soveja	cu 651 lei Hect
„ „ „ „	Lucăcești	„ 506 „ „
„ „ „ „	Mușa mică	„ 1025 „ „
„ „ „ „	Slănic	„ 1154 „ „
„ „ „ „	„ Letea	„ 270 „ „
Agoștein și J.	„ Râșca	„ 655 „ „

Toate aceste societăți jidovești sunt patronate de anumiți oameni politici. Aci constă dezastrul financiar al rentei pădurilor Statului, rente atât de scăzute, față de cele din 1913, 1914. Am reacționat energic, pentru ca aceste contracte să fie anulate imediat și imprevizate. Numai regretatul Georgel Mârzescu, prin proiectul de lege al impreviziunii, a vrut să îndrepte răul, dar legea sa a rămas înmormântată în cartoanele Senatului liberal, din cauza opunerii

lui Ferekide, Al. Constantinescu și dlui Știrbei, care erau interesați.

Afară de aceasta ne amenință un *alt dezastru cu exproprierea pădurilor pentru crearea de păduri comunale*, unde Statul va trebui să plătească proprietarilor expropriați, valoarea pădurilor după estimăția de azi *în lei aur*, sau la dincontra să le servească o rentă de 5% anual asupra valorii — ori dacă în mediu un Ha de pădure (arbori cu sol) se estimează azi la 30,000 lei Hectarul, renta anuală de 5% stabilită de lege pentru un Ha ar fi de **1500 lei hârtie**; Ori rentabilitatea pădurilor Statului de abia este de 147 lei de Ha; și noi vom trebui să plătim proprietarilor **1500 lei a-**

nual rente de Ha.. **deci ne așteaptă alt dezastru financiar.**

Față de aceste cifre îngrijorătoare de mai sus, atrag atențiunea oamenilor noștri politici de dezastrul ce amenință pădurile noastre sub toate raporturile, și cred că azi a sosit vremea să ne ocupăm serios și de aceasta avuție, care a fost speculată numai de politicienii liberali și jidani. — Liga își va face datoria și în afară de Parlament, pentru a ține trează conștiința românească de dezastrul pregătit de o parte din politicienii liberali, cari figurează și azi în consiliile de adunare a atâtor societăți streine.

Inginer inspector silvic:
M. P. Florescu,
fost deputat.

Un pretor samsar: Dr Oniga.

— Vânzarea moșiei Kemény din Ocnișoara —

Sunt oameni cari, ca Midas, regele Frigiei, imploră chiar ajutorul zeilor, cu un singur gând: pentru a se îmbogăți, pentru a avea aur sunător.

Față de acești oameni, noi, cei ce credem în ziua Dreptății, trebuie să ne facem datorița denunțându-i opiniei publice, prin organul „Acțiunii Naționale Creștine“, dându-le calificativele: mincinoși, jefuitori, ignoranți, lacomi, ipocriți, leneși, vânđuși, după meritele lor, pentru a-i spăla de impurități. Dacă aceasta nu le este de ajuns, ne vom ruga lui D-zeu să le prefacă în aur tot ce ei vor atinge și odată săturați, ca semn distinctiv a poftelor lor harpagonice, să le crească urechi de măgar.

În comuna *Ocnișoara*, județul Alba, pe timpul fostei guvernări liberale a fost ales de primar Emanoil *Lodroman*, câinele credincios și supus al dlui dr Oniga, pretorul plasei Aiud, cu drept cuvânt un Nerone al timpurilor moderne, bineînțeles pe teritoriul plasei ce o administrează, ceea ce — după perdea — recunosc aproape toți notarii și primarii comunelor, chiar și aceia pentru cari este dispus a declara că „bagă mâna 'n foc“, spre a-i scoate drept cei mai nevinovați, atunci când vre-o sfioasă cercetare disciplinară se îndreaptă spre ei, cu scop de a reliefa „afacerile“ cântate în surdină.

Această comună a fost și este încă, una din cele mai nenorocite din județ, atât prin situația ei pe locuri cu o comunicație, dacă nu chiar imposibilă, în tot cazul extrem de

anevoioasă, cât și prin trecutul ei, din vitrega eră maghiară.

Aici, pe vremuri se desfăta în tot felul de bogății, la curte, baronul *Kemény Elemér*, în timp ce bietul Român, iobag pe moșia lui, nu avea nici cu ce să-și hrănească familia, tot timpul de peste săptămână fiindu-i răpit de strein.

Și bunul Dumnezeu, prin dreapta-i judecată, a făcut ca spada pe veci neuitatului Ferdinand I. să facă să dispară aceste nedreptăți strigătoare la Cer și cumpăna dreptății să încline spre Fiul Romei, moștenitorul de drept al Daciei de odinioară.

Dar aceste timpuri au trecut și Românii asuprași odinioară, le-au uitat. În anul 1922 s'a împărțit pământul, udat cu sudorile de sânge ale iobagilor, între toți fiii țării, indiferent de naționalitate, și credință. Din domeniile fostului baron, Kemény, acum mort, Judecătoria de ocol din Aiud, prin hotărârea finală No. R. A. 37— din 22 Septembrie 1922 a stabilit și scutit de sub expropriere, în favorul minorilor Kemény Iolán și Melinda, 200 jugăre teren cultivabil și 30 jugăre pășunat, total 230 jugăre, restul fiind destinat exproprierii celor săraci și îndreptățiți.

Dar iată, că ziua aducerei acestei hotărâri este fatală locuitorilor comunei Ocnișoara și jur, pentru că de acum începe calvarul pentru ei. Și iată cum:

Văduva lui Kemény Elemér, renunțând a mai locui în comună, între Valahi, caută un om de încredere

care să-i vândă locul rămas neexpropriat și — cum, cum nu, pretorul plasei, Dr Oniga Ștefan, incunoștințat de preasupusul lui serv Lodroman, — așa bănuim noi cel puțin, — îndată a alergat, mâncând pământul, la dânsa și văzând condițiunile extrem de modeste, ridicol de modeste chiar, impuse de proprietară, care nici idee n'avea de prețul real al unui jugăr de pământ pe acel timp, acceptă totul, râzând diabolic în sine de „frumoasa“ afacere, fiindcă i se cerea să facă tot posibilul ca, în timpul cel mai scurt, locul să fie vândut, chiar cu prețul cel mai redus: 1000 Lei jugărul.

Operația începe îndată... Emanoil Lodroman primarul comunei, fanaticul adorator al lui Midas-Oniga, adevărat tiran în comună, își începe activitatea de propagandist pentru vinderea moșiei. Cumpărători se ivesc din toate părțile... Afacerea merge strună, dar mâncând, pofta crește, de aceea și prețul jugărului, care la început balansa între 1000—4000 Lei, în 1925 ajunge la 8.600 Lei! Acest lucru nu era necesar să-l știe precis văduva Kemény; ea trebuia să știe că nu se vinde mai scump de 1000—2000 Lei, ba nici primarul nu trebuia să știe precis, așa raționa dl Dr Oniga, fiindcă... de!

Totuș, învinuirile ce se aduc dlui Oniga în calitate de samsar, până aici, nu par de tot grave. Așa este, dar să ascultăm la ce urmează.

Credeți Dvoastră cinstiți cetitori, că dl Dr Oniga s'a mărginit la atât? Nu. A mers și mai departe, a vândut și mai mult, peste măsură. A călcat în picioare hotărârea Comisiunii județene pentru expropriere, No. R. A. 1163—1922, rămasă definitivă la 23 Ianuarie 1923, prin care se fixase lotul tip la 4 jugăre, întocmind în fiecare an alt și alt tablou, numai pentru a putea reduce dela fiecare îndreptățit câte $\frac{1}{2}$, și câte 1 jugăr, pe care apoi îl vinde, punând banii în buzunarul lui. Pretorul spunea oamenilor, că după 30 zile dela întocmirea tabloului îndreptățitorilor, fiecare poate cumpăra, chiar dacă s' luați pe tablou, și 10 jugăre loc de fiecare cap din familie, copii sau soție, fără a fi ștersi de la ce li se cuvine. De altă parte spunea primarului: îndată ce un îndreptățit cumpără loc, să-l ștergi din tablou, iar ce i-se cuvenea lui, „vindem noi“. Bietii țărani, naivi, cumpărau pământ cu bani scoși din bancă, iar pretorul și cu primarul le vindeau părțile expropriate, căci bani's buni și frumoși și sunători.

Dovadă despre acest procedeu este întocmirea tabloului celor îndreptățiți, din 1925, când dl Dr Oniga, fiind la fața locului, a cerut judecătorului ștergerea din tablou a locuitorilor: Popa Ioan a Gaftinei, Zoica Ilie, Hârceaga Tanase lui Ioan și Mic Damian.

În contracte este indicat pretorul Oniga ca vânzător încredințat de văd. Kemény și minorele. Facerea acestora se îndeplinea, în cele mai multe cazuri, la oficiul pretorial, cu preț urcat față de cel indicat de primar în comună, în rare cazuri la pretor acasă, dar pentru fiecare contract făcut, pretorul încassa procentele de întabulare, circa 400 Lei de jugăr (dela Hârceagă Benjamin lui Tanase, Hârceaga Vasile lui Tanase și dela alții...).

Aproape în toate contractele, pretorul scria un preț mai mic ca cel cu care vindea locul, iar cumpărătorilor le spunea că, face asta pentruca Statul să nu încaseze prea multe procente. Astfel, numai din contractele cumpărătorilor cunoscuți de noi (cam 70, afară de cumpărătorii din comunele vecine și din alt județ), la cari a fost ascunsă suma de **654.080 Lei, i-au adus un câștig de peste un milion Lei**, storși cu cea mai crasă lăcomie de pe spinarea Românilui, până eri șerb, prin faptul că, contractele nu se cetiau în fața partidei, prețul scriindu-se mai mic, fără știrea și învoirea părții, subscriindu-se blanchete, fără textul necesar.

În multe contracte figurau vânzătorii dela cari cumpărătorii nu au luat nimic și în multe cazuri, cumpărătorul nici nu cunoaște pe vânzător (de ex.: Popa Vasile, Hârceaga Paraschiva lui Tenie, Titu Tanase, Gruța Ioan, Lodroman Ioan, Gruța Gheorghe, Oprîța Ioan, Botezan Ioan, Popa Teodor, Hârceaga Tanase lui Ioan, Hârceaga Pamfil, Oprîța Luca, Hârceaga Pompiliu lui Tenie, Marian Vasile, Petric Ioan lui Marian, Mic Damian). — Dacă bietul cumpărător nu putea plăti la timp prețul, pretorul, exploatator barbar al țărănimii, încassa camătă enormă, ce alții n'ar face chiar dacă ar vinde moșia lor proprie. După 10 000 Lei — 6.600 Lei $\frac{1}{2}$ pe $\frac{1}{2}$ an (Hârceaga, Șofron, Botezan Ioan, Londroman Anghel, au pățit-o...).

Este absolut logică concluzia; pretorul Oniga este un falsificator, în plus presionând, amenințând și șantajând pe țărani, cari — văzându-l atotputernic în plasă, se temeau de el ca de Satana, iar când îl vedeau dela distanță, își făceau cruce zi-

când: Doamne, scapă-ne de el și Doamne răsplătește-l după cele câte ne-a făcut. Amin.

Ar fi prea ușor ca, din câteva dovezi, să scoatem concluzia de mai sus. Să dăm libertate peniței să ne mai spună următoarele: Un contract făcut de *Dr Szabo Andrei*, adv. în Aiud, nu s'a putut întabula până ce cumpărătorii *Metes Ioan și Oprîța Luca* nu au plătit pretorului câte 4.000 Lei.

După cum am afirmat, primarul Lodroman și cu pretorul, erau înțeleși să ceară și să încaseze prețuri mai mari, sfātuind pe cumpărători să spună altora că plusul a mers în cheltuieli (Simion Oprîța).

Teodor Popa, un cumpărător și el, mărturisește că iscălitura lui pe contract este falsă. Cine avea interesul să o falsifice? Pretorul!

Aproape toate contractele au fost întabulate fără aprobarea Comisiunii județene pentru expropriere și — lucru curios — aprobarea s'a dat cu mult mai târziu după întabulare, în bloc (sub un număr, luați aminte), desigur pentru a rămânea misterios numărul contractelor. Și — lucru și mai curios —, pretorul, falsificator ordinar!, corecta prețul la mai mare în contracte și numai după aceea le înmănuia cumpărătorilor.

Așa dar, vedem foarte clar cum pretorul spunea prețuri urcate per jugăr, în contracte, înainte de întabulare le scădea, pentru ca „să nu fie prea mari cheltuielile“, ca apoi, după întabulare, să le corecteze în mai mari, în profitul lui.

Și totuș, acest individ, acest cleptoman manierat, pretor, omul de încredere al liberalilor, acest Dr Oniga tronează pe scaunul de pretor asemenea lui Iuda pe Sf. Evanghelie în mijlocul pieții din Kiev, fără a fi conturbat în „activitatea lui“ decineval..

Să aruncăm o scurtă privire și asupra marilor suflete de eroi, cari s'au sacrificat pe altarul Națiunii, mutilați de gloanțele dușmanului, cari cu credința în D-zeu s'au întors din nou acasă, cu mângăierea în suflet că, prin sângele scurs din vinele lor, au format România-Mare. Să ne întorcem și spre orfanii aceleora ce pe vecie, au murit, s'au șters dintre noi, pentru acelaș ideal, precum și spre văduvele ce-și îmbărbătau bărbații să-și facă datorința. Să ne întorcem, zic, spre ei și să vedem lor cum li s'a făcut dreptate.

Lor nu li s'a dat pământ! Au fost refuzați sub pretext, că nu este, în timp ce agronomul de tristă memorie, venit sărac și plecat multi

milionar, ținea — în parte —, obligând pe nenorociții țărani să-i aducă recolta gratuit la Aiud (18 km. 60 m. distanță).

În primăvara anului 1925, când judecătorul Stamatia de s'a dus să întocmească un nou tablou, le-a strigat oamenilor : „Căutați drepturi ? Am să vă dau eu drepturi !“. Tabloul s'a întocmit, însă mulți invalizi, orfani, văduve și săraci se plâng că au fost lăsați afară, ori au fost luați cu mai puțin ca în tabloul vechiu, reducându-se lotul tip de 4 jug., stabilit prin hotărârea Comisiunii jud. No. R. A. 1169—1922, rămasă definitivă la 29 Ianuarie 1923, — la $\frac{1}{2}$, 1 și 2 jugăre. Primarul, împuternicit de pretor, respingea pe săracii cari cereau pământ, pe motiv că nu este. În schimb Mic Trifan, Țăran Vasile, Hârceaga Tanase lui Ioan, Oprița Milton foloseau loc în parte, cu condiția să-l lucreze pentru agronomul regional. Popa Luca, cioban la oile primarului, avea ca sâmbrie un jug. loc, pe care l-a folosit timp de 2 ani de zile. Dela mulți săraci, primarul lua locul dat în arendă forțată tocmai în timp ce bieții oameni trebuiau să culeagă roadele (ex. : Hârceaga Vasile), lăsându-i, în fața iernii, fără o bucată de pâine la casă.

Majoritatea, și dintre I. O. V., erau respinși la parcelare, sub motive diferite : că sunt bătrâni (ca și când ei n'ar mai avea nevoie de hrană), că nu-l vor lucra, că are socrul său, că are tatăl sau, că nu stă în comună, că a venit din altă comună și câte și mai câte minciuni perfide, numai pentru a rămânea loc, pe care pretorul îl introducea ca făcând parte din cele 230 jugăre, date lui spre vânzare de proprietară, ca în urmă să-l vândă, iar banii să-i pună în punga lui, fără fund.

Oamenii, când vedeau atâtea ilegalități, s'au resemnat și au așteptat, au așteptat ani de zile, până când guvernul, care-i trata ca pe niște animale, se va duce. O licarire de speranță îi făcea să se trezească din resemnarea lor, să speredze îndreptare. Dar nu se îndrepta nimic și atunci, — acum adevărat, — la fel ca pe timpul schimbărilor. Domnilor Fanarioți, când se zicea : „shimbarea Domnilor, bucuria nebunilor“, azi poporul zice : „Shimbarea guvernelor, bucuria mișeilor“. — Și cu drept cuvânt !

Vrem să fim imparțiali și de aceea să punem în lumină și persoana fostului primar, Lodroman, în materie de reformă agrară.

Acesta, fiind în dușmănie cu Moșneag Toader, om sărac, căruia i-se dase loc în arendă forțată, a impus comitetului comunal să-l oprească de a se mai bucura de acest drept. Comitetul temându-se de „dictator“, contra căruia nu avea unde se plânge, execută. Omul recurge la ajutorul Justiției și-l câștigă pe primar. Cheltuielile și despăgubirile fiind mari, primarul Lodroman recurge la alt mijloc, pentru a nu plăti din pungă-i : pune totul în sarcina comunei și în acest scop convoacă comitetul, pentru a aduce hotărâre. Punând la vot chestiunea, este în minoritate. Atunci introduce în comitet oameni ce nu făceau parte din el și — prin voturile lor ilegale — obligă comuna să vândă „coasta Talteșului“ și 5 jug. din locul forțat din Dosul mare, ce nu va ajunge să plătească din venitul crișmei comunale. Suma de 3.000, rămasă din aceste vânzări, conform relațiilor Contabilității județene, nu s'a administrat de primar la comună.

Indreptățiților numai așa li se dădea pământ, dacă îi făceau zile de lucru. Hârceaga Tanase, cerând pământ, a fost respins că nu este ; mai pe urmă a primit, spunându-i-se că i-se dă din al agronomului. Mocan Alexă, om sărac, n'a primit nici măcar în folosință. Cornel Boanches, cerând loc de casă, i s'a spus : „însoară-te cu fata care are casă“ !

Dela Hârceaga Tanase primarul a luat locul pe care-l avea în arendă forțată, dându-l pe seama sa, în parte. De asemenea, a tăiat lemne din pădurea Statului, făcându-și un șopru. Toți I. O. V. erau respinși sub pretext că, nu sunt lemne. Cei cari primeau, plăteau mult și primeau delnițe mici în pădure.

Delegații Reformei Agrare erau amenințați de primar că, de vor da relații despre vânzările făcute vor fi puși în mâinile jandarmilor.

Setea după bani a primarului a mers până acolo, că și din pensia I. O. V. detrașea câte 10 Lei iarna, fiindcă admosfera e friguroasă, și 5 vara, începând din 1919 până în 1924, pentru că o aducea ?

*

Prin aceste procedee, pretorul Oniga, și azi în funcțiune, a vândut din averea văduvei Kemény, nu 230 jugăre, cum a fost hotărât de judecătoria (mai clar spus, din averea celor rămași săraci), ci : 359 jug., 1400 stj. □ ! Vânzarea s'a făcut atât la oameni din comună (în majoritatea cazurilor), cât și la cei din comunele

vecine și la unii din județul vecin, Târnavă Mică.

Ce s'a făcut cu sumele încasate de pe cele peste 100 (una sută) jug. loc luat dela săraci și vândut de pretorul Oniga ? Avea oare drept să încaseze prețul lor vând. Kemény, când noi știm că ea avea drept să vândă numai proprietatea de 230 jug. ?

Nu !

Atunci... unde-s banii ?

Răspund scurt : în punga blestemată fără fund, în punga pretorului Oniga !

Veți zice : „ce a primit primarul Lodroman pentru serviciile aduse ?“.

Un contract, datat la 13 Ianuarie 1923, „despre 50—60 jug., întreaga proprietate restantă“, pe care l-a prezentat la apărare, peste cumpărăturile și vânzările anterioare. Totuș, în 1925 s'a mai vândut loc unor cumpărători, cari erau îndrumați strict a declara că, l-au cumpărat cu mult înainte.

Toate acestea s'au întâmplat sub fosta guvernare liberală.

Primarul, Lodroman Emanoil, a fost destituit, după multe arătări din partea oamenilor și a vechilor membri în comitet, de pretorul Oniga, fără hotărâre în scris, lucru cu tâlc. De abia pe la sfârșitul lunii August 1925, prefectul de atunci, Dr Velican, are curajul să trimită pe dl Teofil Hossu, notar județean, la fața locului, să constate ilegalitățile denunțate de Roman Traian, consilier comunal și fost primar.

Neplăcându-i „chestiunile delicate“, fostul prefect închide dosarul în dulapul dânsului, fără nici o rezoluție.

După instalarea, în 1926, a fostului prefect a verescan, Ing. Stoica, faimos în de ale reformei agrare și el, mai ales pentru comunele : Galda de jos, Crăciunel, Mihalț ș. a. acesta amintindu-și de trecutul apropiat, aduce decisiune de suspendarea cercetărilor introduse în contra pretorului și iață-l pe Dr Oniga pus din nou la adăpost, pentru scurtă durată, căci îndată după demiterea din postul de prefect a inginerului R. Agrare, este instalat dl **Dr Cușută, Românul cel mai cinstit pe care l-a dat județul nostru.**

Cu mâna lui de fier, ordonă continuarea anchetei, apoi cu No. 1559 din 24 Mai 1927, trimite întreg dosarul Parchetului, pentru ca vinovații să-și primească răsplata faptelor lor.

Aici o mică paranteză :

După studierea dosarului, după ascultări de martori etc., un vâl greu, negru, acopere dosar, dovezi, totul

și nu se mai știe nimic, nu se mai speră la un rezultat...

La câteva luni, dosarul este re-trimis Prefecturii de Trilunal, sub No. 2287—1927, ce credeți, cu ce rezultat? „Invinuirile aduse nefiind grave, de urmărit pe cale judecătorească, se dispune sistarea procedurii“... Subscris: p. Procuror, Nicolaus, procuror.

Facem o mică întrebare dlui Prim-procuror Dr Velican, anume: dacă dânsul, după studierea dosarului a ajuns la această concluzie, *de ce n'a avut curajul să semneze decizia Tribunalului?* De ce a pus pe dl Nicolaus, care habar n'avea de cele ce cuprindea dosarul (*ceea ce însuș a declarat*)? De ce, când dânsul bine știa că, în afacerea pretorului Oniga și Lodroman, referitoare la vânzarea moșiei Kemény, a ridicat interpretare, într'o ședință a Camerei Deputaților, însuși dl **Ion Agârbiceanu**, în calitate de deputat de Alba?

Ori, poate Dsa nu știe de asta?

Îi Recomandăm a răscoli ziarele din acel timp ale anului 1925.

Noroc că afacerea totuș n'a murit, datorită primului vinovat, Dr Oniga, care — văzând că nimeni și nimic nu-l poate stânjeni în „activitatea“ D-sale, — a început o adevărată te-roare asupra locuitorilor comunei, în special asupra lui Roman Traian, care face și azi arătări contra lui, cu toate că până acum n'a fost satisfăcut. Mai mult: fiindcă acesta vrea să fie primar, având asenti-mentul tuturor consătenilor săi, pre-torul, spre a-i arăta că totul e za-darnic, face eforturi pe lângă con-ducătorii (aici e tâlcul pentru care n'a luat în scris suspendarea lui, recte motivele...) ca să fie reinstalat ca primar Lodroman, servul lui.

De data asta, dosarul Oniga-Lo-droman fiind în mâinile dlui jude-cător de Instrucție de pe lângă Par-chetul Tribunalului, **Dr Patîța**, avem ferma convingere că, spre mulțu-mirea opiniei publice și a nenoro-ciților cari vor rămânea cu... satis-facția, vinovații, vor fi din nou che-mați în fața judecății, unde își vor lua răsplata după păcătoasele lor fapte....

...Că doar... s'a încercat destul mu-samalizarea...

Ion Bujor.

N. R.

Oare câți Dr Oniga și Lodromani există în toată România-Mare pe care nu-i cunoaște marele public românesc?

Un puternic sprijin românesc.

„Ajută-te Române!“

Este numele unei secțiuni a Reuni-unei Comercianților, Industriașilor și Meseriașilor Români din Cluj, care are de scop să înfăptuiască aceea ce spune titlul „*Ajută-te Române*“!

Pentru atingerea acestui scop, Românii înțelegători în număr de vre-o 60 s'au obligat, să contribuie săptămânal, dela 100 Lei în sus, după cum li este putința. În felul acesta membrul secției „*Ajută-te Ro-mâne*“ realizează un beneficiu dublu și anume:

1. După 52 de săptămâni plătite, are adunat — fără să observe greu-tatea contribuției — un capital frumușel. (Cel cu o cotizație de 100 Lei va avea 5200 Lei plus interesele, cel cu 200 Lei va avea adu-nat 10400 Lei plus interesele, — și așa mai departe).

2. În cazul, când un membru, are lipsă de bani poate împrumuta dela Secție, atâta cât a plătit, fără altă garanție, — În cazul, când aduce gi-ranți — tot dintre membrii cotizanți poate ridica atâta bani, cât face su-ma cotizațiilor tuturor persoanelor garantatoare.

Rizicul. Secția ca atare nu are nici un rizic din împrumuturile a-cordate, deoarece nu dă credit mai mare decât sumele plătite de solici-tator și de giranți. — Cel împrumu-tat dă Secției pentru creditul obți-nut — ca acoperire — o poliță semnată de mâna proprie și de gi-ranții Totodată atât datoratul cât și giranții semnează o declarație prin care se învoesc, în cazul de ne-plată a datoriei — Secția să se des-păgubească din cotizațiile plătite, iar în acest caz polița ar fi baza legală prin care giranții se pot în-toarce contra datoratului neplatnic.

Prin urmare membrii își au ca-pitalul asigurat în mod absolut.

Administrația. Secția „*Ajută-te Ro-mâne*“ are un comitet de conducere compus din 7 membrii și un comi-tet de cenzori compus din 3 mem-brii — aceste organe adună coti-zațiile și acordă împrumuturi con-form regulamentului. Pentru orice pagubă ce ar rezulta pentru Secție, din nerespectarea regulamentului de funcționare — răspund solidar acei membrii din comitet, care au comis abaterea.

Ce reprezintă astăzi Secția „Aju-tă-te Române“? Avem 60 de mem-bri cu o cotizație medie de 150 lei

săptămânal. Secția are un incasso de Lei 432.000, zi patrusute treizeci și două mii anual. — Adeca Secția noastră dispune anual de aproape o jumătate de milion Lei. În criza mare de bani, ce domnește de mai bine de un an — ajutorul ce-l face „*Ajută-te Române*“ împrumutând pe membrii ei, este destul de respec-tabil.

Ce ar putea face în viitor Secția „Ajută-te Române“ dacă toți comer-cianții, industriașii și meseriași ro-mâni din Cluj, ar înțelege rostul a-cestei Secțiuni și s'ar înșirui cu toți între membrii ei?

După statistica Autorității Indus-triale a Municipiului Cluj — la sfâr-șitul anului 1926, dintre toți bres-lașii orașului 1609 erau Români.

Să punem cazul, că trei din patru părți dintre toți profesioniștii Români s'ar face membrii Secției „*Ajută-te Ro-mâne*“, am avea 1200 de membrii. Restul de o pătrime ar fi cei grei de cap sau prea egoiști, decât să ajute și pe cei mai săracuți dintre colegii Români.

Acești 1200 de presupus membri, luați cu o cotizație medie de 200 Lei săptămânal ar rezulta:

$1200 \times 200 = 240.000$ Lei, zi două-sutepatruzeci de mii Lei pe săptă-mână.

$240.000 \times 4 = 960.000$ Lei, — zi: nouă sute șasezeci de mii Lei pe lună — aproape un milion.

$960.000 \times 12 = 11.520.000$ Lei, a-decă unsprezece milioane cincisute douăzeci de mii Lei pe an, plus in-teresele. — Ce ar putea face comer-țul și meseriile românești cu un ca-pital de 12 milioane Lei — adunat pe nesimțite și chivernisit fără rizic de pierdere? Răspundeți D-voastră on. cetitori!

Eu vă pot asigura — fără teamă de a fi desmințit, că cu organizația aceasta cei 1200 de profesioniști Români din Cluj, strânși în jurul Secției „*Ajută-te Române*“ am pu-tea aproviziona orașul eftin și am scoate din rădăcini comerțul ne-cinstit practicat azi de mulțimea încă nenumărată de streini.

Efectul bun al Secției „Aju-lă-te Române“ oare nu s'ar putea extinde și asupra altei categorii de oameni afară de comercianții și de mese-riașii români?

Afară de comerciantul și de me-seriașul român, care sunt de fapt

avizați, atât la economie, cât și la credit, avem în Cluj o clasă foarte numeroasă de funcționari. Incepând dela C. F. R. și continuând cu posta, primăria, prefectura, poliția, școalele, spitalele, Universitatea, Academiiile și ofițerimea, toți aceștia ne dau un număr de câte-va mii, care cu toții sunt avizați la economii, pentru zile grele, dar, din când în când și la credite. — Mi se va obiecta poate, că plățile actuale nu ajung pentru existență necum pentru a face și economii. — Se prea poate. Dar aş vrea să știu dacă și hainele de mătase și parfumurile și tot ce se întrebuințează azi ca obiecte de lux, se cuprind în așa zisa existență?

În cazul unui răspuns afirmativ, cele scrise aici nu sunt pentru aceste persoane, care voesc în mod inconștient să rămână o viață întreagă în robia lipsei și a datoriilor mărunte sau mai mari!!

Pe lângă tagma funcționărească avem încă o clasă și mai universală în Cluj. Aceasta este *muncitorimea română*, care deasemenea — ba poate mai mult ca ori care clasă — este avizată la economii pentru zile grele.

Și pentru că îmi place realitatea cifrelor, îmi iau voie să fac și aici o socoteală despre rezultatul la care s'ar ajunge imitând exemplul practicat de membrii Secției „*Ajută-te Române*”. Presupunem, că ar exista 5000 de funcționari și tot 5000 de muncitori, Români înțelegători pentru însemnătatea economiilor, și dornici de a ajunge cu timpul la o independență materiale — restul fiind de categoria celor grei la cap sau prea egoiști pentru a ajuta pe semenul lor Român.

Va să zică 10.000 de membri luați cu o cotizație medie de 125 Lei săptămânal ar face 1.250.000 Lei cotizații încasate la săptămână sau 5 milioane de Lei lunar. Iar la sfârșitul anului am avea o economie totală de 60 zî șasezeci milioane de Lei, care în cinci ani ar face 300 de milioane Lei, iar după 10 ani ar face 600 milioane de Lei capital plus interesele ar fi un miliard de Lei.

Iți dai seama stimate cetitor, ce reprezintă o avere de 60 milioane de Lei anual sau de un miliard Lei după 10 ani de economie rațională? aici se potrivesc de minune înțeleptele cuvinte ale poetului Gh. Coșbuc.

Picuri cu strop, de strop
Fac al mărilor potop.
Zilnic câte-un spic adună
Și'ncurând tu ai un snop!

De ce nu facem astfel de lucruri, convinși fiind de însemnătatea lor?

O întrebare foarte ușor de răspuns. *Românul se gândește prea puțin la ziua de mâne*. În genere se vaetă de trecut și trăiește în prezent, nesocotind aproape total viitorul. — Aceasta este singura și adevărata cauză a neexecutării unei astfel de organizații, cum este Secția „*Ajută-te Române*”. Nu însăși aici cauzele mai mărunte cum sunt: bagatelizarea oricărei întreprinderi care nu are drept efect îmbogățirea peste noapte; deci cheltuirea banilor pe plăceri (tutun, băutură, lux, distracții, desfrâu și altele). Nu amintesc aici, nici egoismul, de a profita numai singur de rezultatul muncii proprii, fără a ajuta pe semenul său — deși nu există rizic de pierdere.

Dacă s'ar ceti, cu atențiunea cuvenită, cele scrise mai sus, și fiecare dintre cetitori ar explica și cunoscuților binefacerea ce ar rezulta din înregimentarea fiecărui Român —

profesionist, funcționar sau muncitor — în Secția „*Ajută-te Române*” sunt tem siguri, că nu 10 ci 20 de mii de membrii am avea și multe din neajunsurile și din lipsurile de azi ale membrilor s'ar înlătura!

Unii dintre cetitori, se vor întreba, unde și cine face acest lucru?

Răspund că acest lucru, adevărat strângerea economiilor pe nesimțite, îl face Secția „*Ajută-te Române*” a Reuniunii Comercianților, Industriașilor și Meseriașilor Români din Cluj, cu sediul în Camera de Comerț unde lucrează în fiecare Duminică dela 11—12¹/₂ a. m.

Să vedem deci, efectul bunului exemplu! Inceputul l'am făcut și stăm cu plăcere la dispoziția celor ce se interesează de viitorul lor propriu! Lucrăm fără plată și fără bacșiș.

Ștefan Penes

Expert contabil. — Președ. Secției „*Ajută-te Române*”.

Intâlnirea noastră la Focșani în ziua de 3 Sept.

Reproducem mai jos textul convocării semnată de fruntașul nostru Dr. Corneliu Șumuleanu, profesorul de la Universitatea din Iași, adresată tuturor acelor membri, cari s'au desolidarizat de acțiunea negativă și disolvantă a Dlui A. C. Cuza și îi rugăm să participe la consfătuirea ce va avea loc la data mai sus indicată la locuința Dlui General Macridescu.

Iași, 9 August, 1927.

DOMNULE MEMBRU,

„Un puternic curent de opinie publică cerând tot mai stăruitor, ca mișcarea naționalistă și creștină a L. A. N. C. adusă în starea pe care o cunoașteți din cauza neprevederii d-lui A. C. Cuza, să fie fără întârziere reactivată și pusă într-o conducere nouă, Vă rog să binevoiți a Vă prezenta în ziua de Sâmbătă, 3 Septembrie, ora 9 dimineața, la Focșani, la locuința Dlui General Dr. Macridescu, spre a lua hotărâri privitoare la reorganizarea și opera de propagandă, ce urmează a începe din toamna acestui an”.

Cu stimă:

Vice-președinte: (s.s.) Dr. C. ȘUMULEANU

Spre rușinea noastră.

Când prin imposibil, pretențiunile Alianței Israelite Universale ar triumfa în sânul unui Parlament român, aceasta va fi pentru mine dovadă, nu că Izraeliții s'au romanizat ci că Românii s'au jidovit și că această tribună a devenit o tejghea! — spunea deputatul N. Blaremburg în ședința Camerei dela 4 Septembrie 1879, cu ocazia discuției asupra art. 7 din Constituție.

N'au trecut nici 50 de ani de

atunci și azi, sub Domnia lui Ionel, în Parlamentul României întregite nu numai că pretențiunile Alianței Israelite au triumfat deplin, dar Jidaniii își au 8 reprezentanți aleși prin șurubăriile generalului Davi-doglu.

Azi, în țara românească datorită jandarmeriei, — cel mai principal factor electoral — și datorită unor judecători necinstiți cari au înjosit magistratura, — în Parlament n'au

ajuns cei mai de seamă bărbații țării.

Mulțumită furtului urnelor nici un singur antisemit n'a putut pătrunde în Parlament.

Di Duca s'a achitat conștiincios de angajamentul luat față de U. E. R.¹⁾, căci, în țara tuturor pogromurilor, în țara în care autohtomii sunt niște canibali, niște africani cari beau sânge omenesc, de preferință jidovesc, în acea țară în care nici morții, dacă sunt jidani, nu sunt lăsați în pace, acolo, în anul liberal 1927 n'a eșit nici un singur antisemit deputat. Au fost „aleși“ însă 8 jidani, pe cari îi prezentăm și noi opiniei publice românești.

Iată lista „reprezentanților națiunii“, luată după „Curierul Izraelit“.

„Dr. W. Filderman, deputat de Ilfov; Horia Carp, senator de Bălți și Dr. Emil Iacoby, senator de Bihor, cari au candidat în baza acordului electoral încheiat de U. E. R. cu partidul liberal.

Di Dr. Maximilian Klein care a fost candidatul U. E. R. la Sighetul Marmăției, n'a fost proclamat ales de comisia centrală electorală, care a atribuit în baza calculului proporțional, un loc capului listei național-țărăniște din județul Maramureș. Se speră totuși că dl dr. Maximilian Klein va intra încă în Parlament printr'o optare din partea unuia dintre aleșii la Sighet.

Au mai fost aleși d-nii:

Dr. B. Straucher, deputat de Cernăuți și Salo v. Weisselberger, senatori din Cernăuți, cari au candidat pe listele partidului liberal, ca reprezentanți ai partidului popular evreesc din Bucovina.

Di Ely Berkowitz, a fost ales senator la Orhei, unde a candidat ca membru al partidului liberal.

În Senat își păstrează locul dl șef rabin Dr. I. Niemrower, senator de drept, reprezentant al cultului mozaic“.

Aceștia sunt reprezentanții națiunii. Consăngenii lui Troțchi, — Braunstein, Béla Kuhn, Sacco și Vanzetti și Rothermere! Mai lipsește unul singur. Prea bine cunoscutul rabin Leiba Tzirelsohn din Chișinău. Lipsia capul și banda era complectă. Ionel însă, nu l-a uitat nici pe el, căci la reintegrat în postul de Consilier orășenesc de unde fusese exclus pentru atitudinea sa anti-românească.

Pe cei „aleși“ încă-i cunoaștem. W. Filderman, a eșit deputat în Capitala României întregite. Pe aceeași listă pe care figura și fiul marelui I. C. Brătianu.

E aceeaș persoană, care la întrunirile din America nu găsea destule cuvinte pentru calomnierea și pongrirea acestei țări.

E președintele acelei „Uniuni“ la sediul căreia s'au găsit acte compromițătoare și care elibera, anii trecuți, certificate de naționalitate română pentru toți cei cari treceau Nistrul.

Horia Carp, Jidanul care a furat numele martirului ardelean și al fruntașului vieții publice din România-mică. E bătrânul năvălit în rele, decanul șperțarilor.

Max. Klein e candidatul guvernului în Maramureș. Noi am atras atenția opiniei publice asupra mârșăveniei pusă la cale înaintea alegerilor. Atunci era vorba de un acord încheiat între liberali și U. E. R. Spuneam în numărul din 1 Iulie a. c. al revistei noastre, următoarele:

„Jidanul Klein Marton, nefiind mulțumit cu locul al IV. oferit, a telegrafiat lui Filderman, acesta s'a prezentat cu plângerea Ministerului de Interne; iar Di Duca s'a grăbit să telegrafieze având să fie sacrificat candidatul român, M. Condruc pentru ca Marton Klein să-ia locul al III-lea. Cum telegrama a ajuns prea târziu, dl Duca a intervenit să se facă următorul compromis: *dacă cumva jidanul nu s'ar alege, să-și dea dimisia unul dintre Români aleși, pentru ca Jidanul să nu rămână cu nici un preț pe din afară.*

Iată domnule cetitor cum lucrează partidul liberal, care mai are îndrăzneală să-și pună în titlu și adjectivul *național*“.

Alegerile au trecut, lista liberală n'a eșit în întregime și intervenția dlui Duca a avut darul, ca Jidanul Klein să ajungă deputat de Maramureș.

Nu facem nici un comentariu, lăsăm însă pe fiecare Român să judece acest caz, care ne arată mentalitatea de care sunt conduse partidele noastre politice.

Ely Berkovitz. Cine nu-l cunoaște? Cine n'a auzit sau n'a citit de simpativul excroc și defraudator al fiscului? Frustătorul Statului român, Ely Berkovitz, trădătorul din timpul ocupației germane, azi în al 9-lea an al Unirei, se găsește în Parlamentul țării.

Este o dovadă, nu că Jidani s'au romanizat, ci că Români s'au jidovit, iar tribuna Parlamentului a devenit o tejghea, — după cum spunea deputatul N. Blarumberg la 1879.

Șef-rabinul Niemerover binecuvinteze pe domnul Ionel, Ely sărute-se cu Vintilă și Filderman Șpionul cu

Duca ministrul de interne, căci cei cari trebuiau să urce furcile spânzurătorilor, urcă treptele Parlamentului, cei cari trebuiau așezați la zid, azi șed pe băncile din Casa Țării, alături cu preoții și conducătorii Românilor!

Iș. Gligorescu.

Un oraș sfânt...

Pe la începutul primăverii anului acesta, comuna noastră Marghita din jud. Bihor — de care cred c'au auzit mulți dintre cititori, — a început să fie înconjurată cu câte o pereche de stâlpi — ca cei de telegraf, — la fiecare intrare în interior. Iar fiecare pereche de stâlpi a fost unită cu câte o bucată de sârmă. Toate acestea pentru a face din comuna noastră un oraș sfânt jidovesc.

După ce au isprăvit de impresurat, și după ce au isprăvit sfînșirea comunei ca „oraș sfânt jidănesc“, câțiva antisemiți, printre care și un fost candidat de deputat la ligiști, au început să rupă toate sârmele dela toți stâlpii. Dar, cu toate acestea, jidanii oameni buni... le înlocuiau fără a blestema pe... răufăcători.

Autoritățile dacă ar fi intervenit, sunt sigur că nu s'ar fi făcut astfel de nelegiuri comunei noastre. Banul lui Iuda însă le-au închis gura.

În această comună, să nu exagerez, dar sunt peste 65% jidani. — Iar majoritatea celor bogăți (bogăție după spinarea bietului creștin), este tot a lor Așa că numai 250 de jidani să fi dat câte 200 lei de fiecare, și ar fi fost de ajuns a le închide gura autorităților, că altfel nu se explică cum de nu i-au împiedecat pe jidani, — de a face din comună oraș sfânt jidănesc.

Dacă în ziua de astăzi jidanii își fac orașe sfinte, atunci mai târziu, își vor face și „țară sfântă“.

Dacă nu vom lua măsurile necesare, nu numai în comuna noastră dar și în celelalte comune care tind de a fi jidovite, țara noastră mai târziu nu va fi decât o „Palestina Europeană“, numai cu numele de România.

Eu unul, care sunt un înfocat dușman al jidanilor, și voi fi și în viitor, mă mulțumesc să zic numai atât: „Jubilezi tu Iudo, dar vom jubila și noi“.

(Creștinii).

Acum după ce am arătat cum s'a făcut sfînșirea comunei de oraș sfânt jidovesc, rugăm autoritățile în drept, noi Români din această comună, pentru a interveni și a distruge ceea ce au făcut jidanii.

Theodorescu Corneliu.

¹⁾ Uniunea Elementelor Răufăcătoare.

Sacco și Vanzetti.

Anarhiștii Nicolò Sacco și Bartolomeo Vanzetti, au fost executați în dimineața zilei de Marți, 23 August 1927.

Numele lor, timp de 7 ani de zile, a fluturat pe buzele milioanei de oameni ai Statelor Unite și ai Europei.

Unii l-au rostit cu dispreț, cu ură și revoltă, alții, orbiți, cu dragoste, sfințenie și fanatism.

*

La 15 Aprilie 1923, Contabilul Parmentier dela uzina Braintree din Massachusetts a fost asasinat împreună cu ajutorul său și jefuit.

Martorii au văzut pe asasini dispărând într'un automobil pe care, 2 zile mai târziu, cei 2 anarhiști voiau să-l ia dintr'un garaj.

În Iunie 1921, strângându-se probe de vinovăția celor 2, sunt judecați de către jurați și condamnați la moarte, cu **unanimitate**. Șease luni mai târziu, procesul revizuiindu-se, Curtea din Worcester confirmă sentința juraților și totuși executarea nu are loc.

De atunci de trei ori procesul a fost revizuit și tot de atâte ori, cei 2 asasini au fost condamnați să fie executați prin scaunul electric.

Astăzi, după 7 ani de zile, în sfârșit, sentința juraților americani a fost dusă la îndeplinire și cei 2 asasini ordinari și-au primit pedeapsa cu moarte.

În cei 7 ani de zile însă, anarhiștii din întreagă lumea au căutat să agite spiritele, au atârnat muncitorimea și au încercat să obțină eliberarea tovarășilor lor.

S'au folosit de toate armele, trecând dela amenințări la fapte. Au trimis din toate colțurile lumii, mii de proteste, memorii și scrisori de amenințări cu moarte.

Jurați însă, nu s'au lăsat intimidati. Anarhiștii însă nu s'au oprit. Au organizat în toate centrele Americii, Franței și Angliei greve muncitorești și când au văzut că nici acestea nu duc la rezultat, au recurs la asasinat. Cu cuțitul și revolverul într'o mână, cu bombe și granate în cealaltă, căutau să obțină „dreptatea“. Au fost rânite zeci de persoane, au fost uciși oameni cari n'aveau nimic comun cu această afacere și au sărit în aier clădiri cari trebuiau distruse pentru că erau ale Statului.

Un singur proces a mai făcut atâta vâlvă în lumea întreagă. E afacerea Dreyfus din Franța. Explicația este ușor de găsit. Atunci ca și acum, erau în joc interese și vieți jidovești. Căci, Nicolò Sacco și Bartolomeo

Vanzetti, cei 2 bandiți americani, sunt jidani din Italia.

Aici trebuie căutată deslegarea atâtor comploturi și asasinat; atâtor greve organizate în toate țările.

Aici să se caute explicația uciderii atâtor persoane pentru salvarea celor 2 anarhiști.

Simpaticii avocați ai celor 2 bandiți, au protestat ei vre-odată împotriva asasinării în massă a creștinilor din Rusia? Au protestat ei vre-odată când episcopii și preoții creștini din Rusia au fost spânzurați în ușile bisericilor și aruncați în cazane cu păcură clocotitoare?

A protestat „Adevărul“, „Lupta“ și „Dimineața“? S'au indignat vre-odată, când zilnic ne vin știri că a fost executat cutare și cutare Român,

bănuț de spionaj? Când au protestat aceste ziare, cari iau azi apărarea celor 2 anarhiști jidani? Nici când și nici nu vor protesta pentru că sluga trebuie să-se supună stăpânului.

*

Executarea anarhiștilor cari au tulburat liniștea lumii în ultimele zile, face cinste justiției americane.

Judecătorii americani împreună cu guvernatorul Fuller au dat dovadă că nu se impresionează de urletul „umanitariștilor“, nici de al pistoalelor și bombelor ucigătoare. Ei au ascultat glasul conștiinței, au respectat legea și au dat satisfacție lumii civilizate.

Ziua de 22 August 1927 să rămână o zi glorioasă în calendarul justiției americane.

Ion Delapoiănă.

Un colț din România Mare

În 16 Iulie 1927 am călătorit din Cluj—Oradea—Beliu. În sala de așteptare cl. II. din Cluj observam vre-o 12 oameni slabi, palizi, dormitând aproape în jurul unei mese, cât timp, în jurul lor, mai multe femei căutau să-i hrănească cu lapte. Văzându-mi-am zis, că sunt o colonie de tuberculoși, ce trebuie să meargă la vre-un sanatoriu. Toți vorbeau numai ungurește.

Eșind pe peron aflai, că acești oameni, pe care îi compătimiam, ca bolnavi — erau complotiștii dela Oradea-Mare în frunte cu zisul Român de origine Dr. Eugen Rozvanyi — de altfel o unealtă oarbă în mâna jidovismului — care după o grevă a foamei de 16 zile au fost eliberați din închisoare.

În timpul acesta delegații Universităților americane, descindeau din vagon pentru a vizita Clujul.

Așezați în vagoane numiții greviști ai foamei „complotiștii contra Statului român“, numeroși partizani — mai importanți sau mai puțin importanți — ai acestor exponenți ai urei contra Românilor se interesau de ei coborând și urcând unul după altul treptele vagoanelor. — Dr. Lobstein — ușor de recunoscut prin volumul său asemănător unui butoi, vecinic cu capul gol și cu ghiozdanul cu acte în mână — fost în mișcarea comunistă sub Bela Kuhn în Ungaria, de prezent ocupat pela drogheria „Rozsa“, dar cu gânduri dușmănoase nouă și probabil un achizitor credincios al oculței jid-

dovești din Moscova—Budapesta, la noi în România era foarte ocupat cu plasarea comodă a lui Rozvanyi.

O întrebare: Dacă Dr. Lobstein nu ar fi un achizitor al oculței jidovești moscovite, ce caută la complotiștii contra României la vechiul comunist recunoscut, la greviștii foamei Dr. Eugen Rozvanyi? — Părăsind vagonul numai cu câteva momente înainte de plecarea trenului?

Odată plecat trenul, mi s'a părut foarte curios și băcător la ochi faptul, că în gările Șorecani și Stana unde am stat mai mult, jidanii, (fete, copiii și bărbați) au aflat imediat, că în acest tren se află greviștii foamei. Erau curioși să-i vadă, îi compătimeam și se interesau vădit de soarta lor.

Acelaș spectacol s'a repetat în Huedin, Poeni și Ciucea, unde vizitatorii pentru recreare erau aproape în mod absolut jidani.

Cum să explică, interesul și compătimirea jidanilor față de greviștii foamei din Oradea, eliberați din închisoarea garnizoanei Cluj, dacă complotul acestora n'ar fi opera jidanilor?

În Oradea-Mare pe care am traversat-o în tranvai dela Velența până la bariera orașului, abia dacă vedeam vre-o prăvălie deschisă. Era Sâmbăta — deci zi de repaus la jidani — aveam impresia, că trec printr'un oraș din Palestina, nu printr'unul din România-Mare!

În târgul de vite așteptam mai bine de o oră sosirea autobuzului

pentru Beliu. Pasagerii sporeau din moment în moment.

Sosit autobusul s'au îngrămădit într'o mașină Ford de felul celor din Cluj — 31 de persoane cu bagajele lor, și cu 3 copilași, plus cei 2 oameni de serviciu ai mașinei, erau total 33 de persoane cât timp capacitatea de transport a unui astfel de vehicul este de 16 persoane. — Proprietarul autobusului *No. 21 ord.* este jidanul *Engländer* din Tinca, căruia i-am cerut să mai trimeată un autobus pentru a putea călători comod și pentru a putea transporta la destinație pe toți călătorii. — Ce credeți că s'a făcut de către fiul lui Iuda — *Engländer*? a încasat dela fiecare pasager până la Beliu 160 Lei, pentru bagaj 40 Lei, și așa precum se aflau oamenii — ca sardinele presate în cutie — a pornit la drum automobilul La urcuș, pasagerii trebuiau să coboare și să împingă de vehicul.

Iată cum tratează Jidanul pe creștini. Le ia banii, îi grămădește clae peste grămadă, în autobus, îi expune la moarte sigură, dacă în plină viteză a mașinei s'ar rupe vre-o osie,

Să cugete cititorul!

Publicăm mai jos scrisoarea dlui avocat Constantin P. Secelea, fost candidat al Ligii la alegerile generale în Maramureș, adresată dlui I. C. Cătuneanu, profesor la Universitatea din Cluj, din care scrisoare se desprinde clar atitudinea Jidanilor în țara românească față de Românii *nejidoviți*, precum și purtarea ticăloasă, demnă mai mult decât de dispreț; de aspră pedeapsă, a familiei Mihály, atotputernică în județ când partidul liberal e la guvern, pentruca opinia publică să poată judeca la ce grad de dușmănie agresivă au ajuns Jidanii față de ce este curat românesc sub oblăduirea „național-liberală“ (!) a actualului guvern:

Sinaia, 26 Iulie

Stimate Domnule profesor!

Vă promisesem că după campanie, Vă voi vizita la Cluj. Iertați-mă că mi-a fost imposibil, deși doriam foarte mult, fiindcă aveam multe de comunicat despre alegerile din Maramureș.

Vă puteam istorisi cum în comuna Poenile de Sub Munte, probabil instigați de notarul Karay, toată noaptea de 4 spre 5 Iulie, Jidanii au dat târcoale casei dlui inginer ilvic I. Petrovan, unde eram găz-

vre-o roată, frâna, direcția sau vre-o altă parte importantă!..

În Tinca un tovarăș al autobusului. Jidanului *Weisz* îi crește inima de bucurie, văzând 31 de călători ghemuiți într'un spațiu destinat pentru 16 călători!

Cazul cu automobilul *No. 21 ord.* l'am adus la cunoștința Prefecturii de Poliție Oradea-Mare, cerând: sancțiuni pentru Jidanul *Engländer*, iar pe viitor ocrotirea călătorilor cu autobusul.

Oare va avea efect denunțul făcut? Din cele povestite mai sus, se vede clar cum elementul jidănesc, lucrează în colțul de țară străbătut de mine în ziua de 16 Iulie 1927.

Politicianii și partidele noastre politice, scriu zilnic prin presă și ne vorbesc la conferință și adunări, că nu există un pericol jidovesc în România.

Dormim pe roze, cât timp vulcanul jidovesc clocotește sub picioarele noastre și ne amenință să ne cutropească!

Dar până când?

Un Român călător.

duit, fluerându-mă, huiduindu-mă, mișunând prin curte, încât s'a speriat soția și copilașul dlui Petrovan; cum a doua zi, pe la ora 10 a. m. am fost atacat de aprox. 200 jidani în localul primăriei, unde numai grație revolverului meu și a scutului ce mi l-a oferit plutonierul de jandarmi Lupu I. am scăpat teafăr; cum m-au petrecut cu alai până la o stație de tren industrial, în huidueli de „câine“, „porc“ ect., cum s'a mobilizat toată Jidovimea de pe apa Rusului, adică din comunele Repedea, Ruscova, Leordina, aruncând cu noroi și pietre în mine; cazul dela Ruscova, unde se strânseseră vr'o 500 Jidani, cari voiau să bareze trenul cu bârne, să mă tragă jos, și să mă ucidă, strigând „jos Regatul“. Despre planurile acestor lifte, mi-a spus agentul siguranței Rentea I. din Sighet, care se afla acolo; și atâtea alte incidente, cari puteau să mă coste viața.

Jidovimea a avut noroc, că populația creștină era la lucru la pădure, căci altfel se puteau petrece lucruri neplăcute perciunaților. După câte am aflat ulterior, am trezit enorm simpatia Rușilor pentru cauza Ligii, așa după cum am deșteptat-o pe a țărănilor români de pe celellate văi. Puteam să avem un foarte frumos

succes, dacă *autoritățile* de comun acord cu Jidovimea, n'ar fi înconjurat lista noastră ca cea mai grozavă armă electorală: *conspirația tăcerii*. Neputând face propagandă, nici personal, nici prin delegați — țărani, cari toți au fost arestați, — chiar și femeile de cari am căutat în ultimul timp să mă servesc, au fost împiedecate de-a comunica individual, una cu alta — autoritățile începând dela notarii și ceialați de prin comună și până la prezidenții secțiilor de votare — nu au comunicat alegătorilor candidatura și semnul Ligii, așa încât cele 108 voturi, mă mir și de atâtea! reprezintă 108 conștiințe pe cari se poate construi în viitor. Au mai fost anulate câteva sute de voturi aplicate pe pagina ultimă, albă, de cei ce în ultimul timp aflase că lista noastră, fiind a 5-a, a fost tipărită pe pag. 2-a a buletinului de vot. Ori, ei votând pe dosul listei, și nedesfăcând buletinul, credeau că ne votează pe noi.

Ceea ce-i mai dureros, din punct de vedere românesc, este că după alegeri, vor porni persecuțiile jidanilor și autorităților administrative, contra celor ce s'au manifestat pentru Ligă. Menționez, că în fața mea, jidanii din Poenile de sub munte, amenința pe plut.-jand. I. Lupu, că în timp de o săptămână, va fi mutat, numai pentru simplul motiv, că a declarat în fața agresiunii lor, că „se simte dator în România să apere un Român atacat de streini“. Nu știu până acuma care-i soarta inginerului silvic I. Petrovan, pe care și așa prefectul jidovit Gavrilă Mihályi nu-l prea are la stomac. Teroarea Mihályienilor, abia acuma începe, după ce se știu stăpâni absoluți pe județ; Exemplul, cazul profesorului C. Ionescu-Olt, care fiind candidat, nu i-s'a dat salariul pe Iulie, ca să piardă omul camera ce o agăjase pentru băi la Bikszád, în Satu-Mare, și a rămas deci cu familia în Sighet, așteptând să-și ia leafa, care probabil i-se va da, când nu mai are nici o zi de băi.

Ceeace regret, este că Liga, n'are nici un reprezentant în Parlamentul, ce conține atâți jidani și jidoviți. L-am întâlnit pe rezolutul și simpaticul Corneliu Codreanu, căruia i-am dat unele adrese din Maramureș. Spunea, că în această vară va cutreera Ardealul. Probabil îl veți vedea. Dacă Dv. veți lua vr'o hotărâre de viitor, Vă rog comunicați-mi-o și mie, pentru a lucra în comun,

În așteptarea răspunsului Dv. pri-miți stim. d-le profesor, expresia considerației mele distinsă.

Dr. Const. P. Secelea,
advocat
Sinaia, — jud Prahova.

Poșta Redacției.

Privitor la articolul *Buerger-Dandea*, apărut în numărul precedent al acestei reviste, publicăm răspunsul persoanei pusă în chestiune: ↓

Conștiința națională

(Un răspuns)

„Infrățirea Românească“ din Cluj publică în Nrul 18 a. c. un articol în care mi se dau lecții de naționalism de către Dl... Romul Bogdan. Vina mea ar fi aceea că am candidat pe lista liberală ca *deputat*, cu toate că pe lista *senatorilor* liberali a fost și un evreu.

În acel articol se cuprind neadevăruri și calificative cari trebuie să le resping și dacă ar veni din partea unui *bărbat* nu a unui *june* oarecare, a cărui tată s'a îmbulzit cu amândouă coatele pentru a ajunge pe lista aceea, azi excepționată, fiindcă „tatăl“ a fost refuzat de a fi primit pe ea.

Este neadevăr, că, aș fi ținut în primăvara anului 1926 un toast plin de elogii pentru dl Cuza și indignare contra evreilor. Am fost de față, fiind chiar primarul orașului, la o masă comună cu dl Cuza, pe care îl stimez ca pe toți oamenii cari îi cred întregi și buni români. Nu am vorbit însă fiindcă nu cu vorbe cred a putea promova binele neamului. Nici nu am fost membru al Ligii, din momentul ce aceasta a intrat în luptele politice ca partid.

Cine-va a spus: „*Sentimentul patriotic nu este o cauză suficientă pentru o politică cu adevărat patriotică*“. Într'adevăr pasiunea trebuie să cedeze locul rațiunii.

Or, rațiunea ne arată incontestabil, că binele poporului nu-l putem promova azi, constructiv decât de pe fortărețele unui partid politic de guvernământ. Pătruns de acest adevăr m'am decis să intru și eu într'un partid politic. Mi-am ales partidul Național-Liberal, — după părerea mea și a multora — cel mai capabil și cel mai luminat instrument de promovare a intereselor românismului. — Dacă conducătorii partidului au aflat de bine ca să candideze la Senat și un strein, noi, soldați disciplinați ne-am supus, cum s'au supus și cei din alte par-

tide, cari toate au avut undeva și candidați neromâni. — Mai puțin ne poate reproșa aceasta fiul „candidatului de candidat“ care, localnic fiind, cunoaște amănunțele, deci *nu* poate fi încă măcar de bună credință când mă învinuște.

Sentimentul patriotic de care este pătruns partidul nostru s'a văzut prin realizările lui de ieri și de azi. Faptele-i constituie garanța, că muncă într'adevăr românească-creștină, în mod constructiv, el va realiza și în viitor. Pentru ce îi sacrificăm tot devotamentul, toată energia și toată priceperea noastră. Activitatea mea ca primar este o garanță, ca și ceea ce parlamentar va fi pătrunsă — am și început-o — de același spirit.

Emil Dandea.

RECENZIE

Moldova Creștină și Judaismul talmudic

de I. Mironescu „Nor“.

Pe dl Mironescu „Nor“ îl cunoaștem din scrierile sale anterioare: *Spre ultima fază și Christ Messia evreiesc*.

Acum ne dă o nouă lucrare: *Moldova creștină și Judaismul talmudic*. Împărțită în mai multe capitole, autorul analizează problema jidovească din toate laturile și arată necesitatea grupării tuturor forțelor împotriva pericolului comun, împotriva acelei bande care de mii de ani nu-și găsește un adăpost, constituind pretutindeni și în toate timpurile o adevărată plagă socială pentru popoarele creștine de pe spinarea cărora trăiesc.

Moldova, pământul ud de sângele arcașilor lui Ștefan cel Mare, regiunea cea mai bogată în mănăstiri zidite de Voevozii noștri în amintirea luptelor câștigate, acest colț de țară n'a scăpat nici el de invazia jidovească.

Prin așezarea sa geografică, Moldova a devenit azilul stomacurilor ambulante încât „în toată Moldova, mai cu seamă în părțile de sus, nu poți cumpăra nimic decât dela Jidani, prăvălii românești nu sunt, în unile părți nici restaurante românești, unde să mănânci, Sâmbătă, când sosești în târguri totul e închis. Nu poți vinde nimic, nici produsele câmpului dela sate, nici gospodăria casnică, decât jidanilor, negustorii români nu se pot ținea; sufocați de jidovime dau faliment, așa că nici nu mai au curajul a întreprinde ceva (pg. 24).

„În toate orașele, târguri și târ-

gușoare, din cuprinsul său, unde au pătruns evreii, creștinii au dispărut, n'au rămas decât funcționarii și armata, ca în colonii, apoi ceva resturi și prin mahalale, cum și câți-va singuratici proprietari români“.

„În Iași de exemplu statuia lui Ștefan cel Mare, făuritorul Moldovei: s'a înegrit de umilință, sub duhoarea mulțimei jidovești! Mănăstirea Putna, cu mormântul marei voievod, tot așa: În loc de fumul candelor din tămâe, fumul unor fabrici de cherestea ale unui jidan *Fischer*

Credincioșii lui Iehova, conduși de învățăturile talmudice au așezat în locul mănăstărilor cari se dărâmă, fabrici și sinagoge, și în locul caselor țărănești dughanele lor murdare.

Moldoveanul condus de învățăturile lui Christos (de te lovește pe obrazul stâng, întoarce-l și pe cel drept și nu căutați să vă strângeți comori aici pe pământ, — ci în ceruri... s'a lăsat jefuit ajungând din om cu stare bună, slugă aceluia, care cu câți-va ani înainte venise ca un cerșitor cu câte-va zdrențe și o droaie de păduchi.

Lucrarea dlui Mironescu „Nor“, cuprinde pagini de durere, cari descoperă o îngrijorătoare situație, pagini cari te fac să te revolți în fiecare clipă împotriva tembelismului în care ne-am cufundat cu toții, încât nu vedem cum o bandă organizată și condusă de un plan, acaparează toate bogățiile țării. Sunt pagini cari descoperă toată grozăvia domniei jidovești din Moldova pe care, azi-măine nu o vom mai putea numi creștină.

Avem însă o observație de făcut.

Autorul la pg. 140—141 a cărții sale, arată care este atitudinea L. A. N. C. față de minoritățile creștine și față de Jidani și pentru aceasta reproduce mai multe pasaje pe cari le atribuie dlui A. C. Cuza. Dl Mironescu însă greșește, căci pasajele reproduce de D-sa nu aparțin dlui Cuza, ci dlui profesor Cătuneanu. Cei cari vor să se convingă, să cerceteze n-rul din 1—15 Oct. 1926 al revistei noastre și va vedea, că acesta e adevărul. Lucrarea dlui Mironescu „Nor“, se remarcă printr'o expunere clară și ușoară a problemei jidovești și o recomandăm tuturor celor, cari se interesează de această problemă.

O recomandăm și fruntașilor partidelor politice și îi rugăm să mediteze puțin asupra adevărilor cuprinse în această carte.

Vlășineanul.

INFORMAȚIUNI

Să știe că....

În toamna anului trecut jidanul *Pavel Glück*, din Alba-Iulia, a solicitat dela Prefectura Alba, pașaport pentru Ungaria, unde — „punea el — este invitat la o nuntă a magnaților? Prefectul din acel timp, Dr. Cușută, i-a respins cererea, pe motivul, că el fiind cu domiciliul în țară, având proprietate, fabrici etc., *nu-și avea aranjată cetățenia*, deși obținuse încă de vre-o două ori pașaport, bineînțeles prin violarea legii. A trebuit să intervină chiar dl Dr. Ciurdariu, membru al Comisiei pentru dobândirea naționalității române de pe lângă Curtea de Apel Cluj, bineînțeles *contra sumei de 50.000 Lei*, obținută dela jidan, fără a-l putea satisface?

P. Glück obținuse pașaport, pare-mi-se, ca protejat român, de la Minister, într'o după amiază și — pentru a nu rămânea de tren și a nu lipsi dela nuntă, oferise șoferului 1000 Lei de km., dacă va ajunge la timp în gară.

Ziarele s'au ocupat la timp de acest caz.

De astădată jidanul se află din nou în țară, *fără cetățenia română* și a solicitat un nou pașaport. *Actualul prefect*, care a condamnat slăbiciunea celor dela Ministerul de Interne din anul trecut, a *eliberat pașaport nou* jidanului, mulțumită „secretarului“ său, Salcă și intervenției dlui Dr. Barna, avocat și liberal fanatic.

Să trăiești d-le prefect! Succes în întreprinderi, domnule Barna! Dă-i înainte!..

*

Cum se respectă și aplică ora închiderii în Aiud.

Jidanul *Hartmann*, comerciant, condamnat de Tribunal pentru faptul, că transforma bancnotele de 100 și 500 Lei cu cari țărani plăteau marfa cumpărată, în de câte 20 Lei, lăsând pe bietul țaran uimit și sărac, nu respectă ora închiderii. Cum într'una din zile sergentul de stradă i-i cere să închidă la timp, acesta este amenințat de jidan că-l reclamă polițaiului. Zis și făcut.

Cine a fost satisfăcut? Jidanul! Cine a suferit? Sergentul de stradă, care — în public — a fost înjurat țigănește și amenințat de „șeful“ lui, polițaiul *Drăguțescu*, cu revocarea.

Când cu răspândirea manifestelor electorale, Liga a distribuit populației din ale programului ei antisemit. Jidanul *Fenichel Lazar* s'a dus la dl Drăguțescu și i-a spus: „sergentii D-tale lasă ca oamenii să cetească manifeste antisemite“. Acesta, spre a-l servi pe jidan, îl înjură pe sergent de neexecutarea ordinului lui, apoi — în coințelegere cu dl Ionescu, subcomisar de siguranță, îi ordonă să radă de pe pereți toate manifestele „antisemiților“.

Il felicităm și-l rugăm să-și bea, împreună cu dl Ionescu, liniștiți damigenele cu vin de la jidani, în plus să se hrănească din pâinea pericunatului *Zeiszler*, care nu se teme de pedeapsă, deși vinde, în bodegă alcool și ține deschis cât vrea, fără drept de brevet.

Ticăloșii să ia aminte, pentru că se mai găsește în această țară un pumn în stare să-i pună la locul cuvenit!

Cerem prefectului să îndepărteze din post pe ticălosul, care răspunde la numele Drăguțescu, tipul funcționarului plătit de jidani, nutrit și îmbătat de jidani, cari în persoana acestui *șabăsgoi* își bat joc de prestigiul autorității românești.

*

Oameni de inimă. Domnul Spiru Peceli din Galați ne trimete următoarea scrisoare cu datul de 3 Aug 1927.

„Având ocazia să citesc revista „Infrățirea Românească“ m'am convins cu adevărat că este un organ ce simte curat românește, iar cât privește pe colaboratorii ei vor rămânea deapănarea icoane în sufletul tuturor românilor. Eu vă doresc spor la muncă să vă dea Dumnezeu și curaj ca să putem înfrânge pe jidanul parazit. Vă rog să primiți suma de Lei 400“ etc.

Vă mulțumim Domnule Peceli pt. frumoasele cuvinte ce ne adresați, și Vă rugăm la rândul nostru, să binevoiți a face cunoscută Revista noastră în cercuri cât mai largi românești, deșteptând conștiința națională adormită! Cuvântul adevărului pătrunde încet, dar pătrunde sigur în sufletul poporului român, atât de oropsit de streini, dar și de consăngeni inconștienți!

Dorim ca această pildă să fie cât mai des repetată, asigurând pe stim. Cetitori, că noi vom rămâne sentimentele credincioase în serviciul „Apărării Naționale Creștine“.

*

Cetim în ziarul „Națiunea“ din Cluj, următoarele:

„O statistică lugubră. În vreme ce muncitorimea protesta împotriva executării anarhiștilor Sacco și Vanzetti, la New-York s'a întâmplat o inaugurare care în acele recente zile ale atentatelor anarhiste își avea o semnificație elocventă.

S'a inaugurat în catedrala ortodoxă rusească o capelă întru pomenirea acelor zeci și sute de mii de victime ale Sovietelor, a căror omorâre n'a mișcat pe muncitorii lumii cum i-a mișcat sentința dată împotriva ucigașilor Sacco și Vanzetti.

S'a săpat în pereții acestei capele o statistică oribilă: aceea a victimelor bolșevismului. Iată-o: Au fost uciși de bolșevicii din Rusia: membrii familiei țariste; 31 de episcopi, 1500 de preoți, 80.000 de funcționari, 65.000 de aristocrați, 56.000 de ofițeri, 268.000 soldați, 890.000 de țărani și 50.000 de cărturari“.

Ce fac preoții noștri? Iși dau ei seama, că au datoria să lupte împotriva dușmanului popoarelor creștine? S'au poate nu știu că Jidanul, de două mii de ani, a rămas acelaș implacabil dușman al creștinismului?

Dacă însă știu, atunci ce înțeleg preoții noștri să facă? Vor duce ei lupta, înrolându-se în armata antisemită, sau își vor aștepta moartea, cu degetul în gură.

*

Toți colaboratorii și cititorii noștrii sunt rugați ca toate manuscrisele cari aparțin redacției să le adreseze la Secretariatul de redacție: Cluj, Strada Bob 7.

*

Suntem singura revistă care în tot cursul verii am apărut regulat, făcându-ne astfel datoria, în mod conștiincios, față de cetitorii noștri. Rugăm în schimb, pe toți aceia cari ne primesc revista, să binevoiască a-și achita abonamentul, pentru că nu trăim decât din banul lor și nu primim nici o subvenție, de nicăiri.